

Er zit stof in mijn
tepelhoven, zie je mij
drijven op mijn

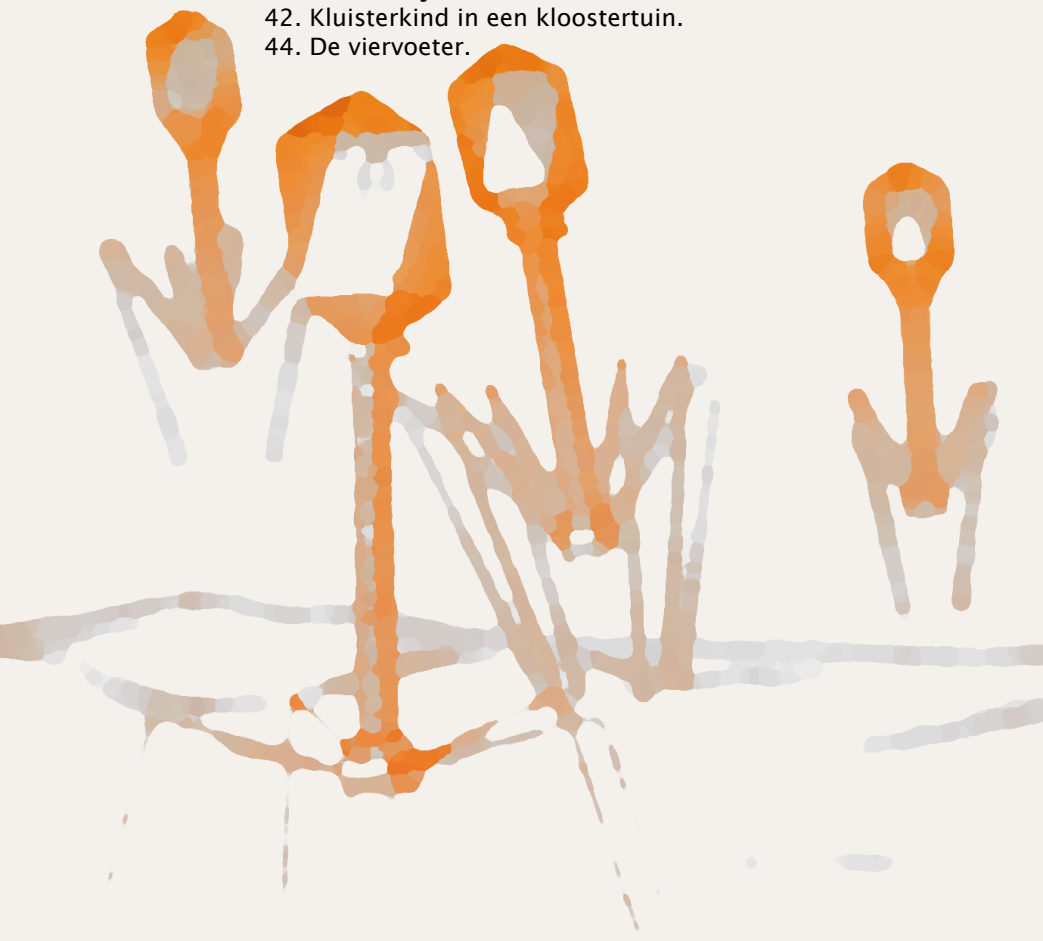
doden. Er liggen
honderdduizend tachtig miljard
en achtentwintig driekwart

lijken
in mijn lijf.
Niemand

die ons
kon
helpen.

INHOUDSOPGAVE

- 04. Een ogenblik tussen pupillen.
- 07. Op de rand van net niet vallen.
- 08. Ons bed is altijd warm.
- 11. Jij met je stomme kippen.
- 12. Elke spetter spat kapot.
- 15. Sneeuwengel.
- 16. Erewoord.
- 19. Dubbele bodem.
- 20. Tot de vonk overslaat.
- 22. Onze beider geboorte.
- 24. Van die droom.
- 26. $E=MC^2$.
- 28. Je hoeft het lot niet voor te zijn.
- 30. Meer dan een plaatje.
- 33. Als twee bladen over elkaar heen schuiven.
- 35. Laat me je voorlezen.
- 37. De kleine rog met fijne stompjes.
- 38. Laat ons in elkaar zakken.
- 40. Geen schijn van kans.
- 42. Kluisterkind in een kloostertuin.
- 44. De viervoeter.



47. Ons beest broeit onderhuids.
48. Geesten boven de landerijen.
50. Blijf tussen de lagen hangen.
53. Onder onze witte handen.
54. Wederzijdse lijven.
56. Net voor het smelten.
58. Open vrouw.
60. Bleke radar.
62. Dan breekt de bunker.
64. Elke grasspriet een eigen doop.
66. Waarom maak ik alles stuk.
68. Niet eens op zoek.
70. Ciara.
73. Zij die zichzelf heeft toegezegd.
74. Water waar ik geen kust voor weet.
76. Zelfs dan wil ik het niet geloven.
78. Verzwolgen zee.
81. Etter, eelt & zweren.
82. Als een spook verdampt.
84. Kroelpoesje.



EEN OGENBLIK TUSSEN PUPILLEN

Zo wandelden wij vaker
door de duinen. Het
helmgras hield het zand

onder ons samen, je kruin werd warm
en later was er
ruimte

onder je navel. "Kom,
loop nog even mee", zei je dan.
"Gooi de boeien

terug het water in
en geef
het wachten aan de zee.

Mijn kleed zal even wit zijn als voorheen
en jij mag
rafels maken.

Draai krullen in mijn haar. Ik zal
geduldig
alles nog eens uitleggen. Het was geen

opgeven,
dat niet,
nee.

Het was overgave.
We moesten in elkaar verdwalen.
Alles moest

kapot
tot elk klein
deeltje doodgaan in ons

verloren raakte."







OP DE RAND VAN NET NIET VALLEN

Liefst kom je hier
als een vermoeden, dan
wacht ik je aankomst af, ben je een

lentezon die weldra doorbreekt,
een vooruitzicht,
stil

verwachten.
Ik wil je ruiken als de bloesem
die nog vasthoudt aan haar tak,

maar eerdaags
valt, de geur die hoogte krijgen moet
voordat

de lucht haar vangt. Laat me je
proeven als de druif
die boven mijn mond hangt te rijpen,

lig op mijn lip en
stuif
je gele meel rond, wees het

zoet
verlangen
waar ik niet bij kan.

Net niet. Bijna, bijna
dan misschien. Ik wil je liefst met
schil

om de binnenkant,
dat je smeekt: "Nee,
laat mij niet langer" en daarna

in mij
afbladdert.

ONS BED IS ALTIJD WARM

Ik luister niet
naar het geluid van grote steden.
Ik wil haar

dorp betreden.
Zo graag eens zonder vrees, gewoon
voor iedereen

te zien.
Ik wil haar pad begaan, je weet wel,
dat onbegane

huis toch binnen stappen,
waar in een kamer
een groot bed staat

en dan
slapen
in het kloppend hart.

Zij is mijn kleine stad, ik,
stedeling, wandel
stapvoets door haar heen en voel

de warmte in haar
wanden. Onder dit dak
wordt niet de tafel vaak gedekt, soms is er

niet genoeg
te eten,
dan blijkt de kelder leeg

en de voorraadkast,
maar nooit de nacht.
De nacht

blijft klam en zweterig,
ons bed is heet,
nooit

ben ik bang
dat het er koud wordt
onder de dekens.

